

HỒI 34

TÂM SỰ TƯƠNG PHÙNG

V

ị Vong Nhân trố đôi mắt tròn xoe nói:

- Vậy đâu có gì đáng cười chứ?

Ngô Tiểu My đang cười chợt dừng lại, nói:

- Người chẳng cần biết tại sao ta cười, ta thấy đáng cười là cười!

Vị Vong Nhân gằn giọng:

- Ta cấm không cho người cười!

Ngô Tiểu My quắc mắt sáng như sao băng hỏi:

- Người lấy quyền gì cấm ta!

Vị Vong Nhân cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nói:

- Lấy điểm người muốn hủy ngôi mộ ấy cũng đủ để ta có thể giết người rồi!

Ngô Tiểu My cười lạnh lạnh một lúc, cất giọng khiêu khích:

- Nói thế mà không sợ ngượng miệng!

Vị Vong Nhân mặt đỏ phừng phừng nói:

- Nếu vậy người cứ làm thử xem!

Vừa dứt lời Vị Vong Nhân đã lách mình tới án trước mộ đối diện với Ngô Tiểu My, tiếp theo song chưởng liền bủa ra, lối xuất thủ vừa kỳ ảo vừa ác độc.

Hoàng Thượng Chí sững sờ, trước kia thân thủ của Vị Vong Nhân đánh không lại bốn thanh y đại vệ Ảo Ma Cung của Thiên Nam, bây giờ thấy thế ra tay của nàng vừa đánh Ngô Tiểu My thì quả nhiên công lực của nàng kỳ ảo hơn xưa nhiều.

Ngô Tiểu My khẽ hừ một tiếng, liền lách mình tránh khỏi song chưởng quái ác đó, rồi vội xoay mình công liên tiếp ba chiêu mãnh liệt.

Vị Vong Nhân thấy thế đánh quá hung hãn của đối phương cũng phải thối lui ba bước.

Ngô Tiểu My được đà lại xòe tay mặt chặt vào cổ, tay trái xĩa ra điểm lẹ vào huyệt Cự Quan của đối phương.

Vị Vong Nhân cười gằn nói:

- Được!

Rồi nàng liền theo lối giáp quyền bước ngang bên trái hai bước xuất thế Độc Xà Thám Huyết điểm vào huyệt Khí Môn Thương Khúc nằm phía bên phải, trước bụng Tiểu My.

Ngô Tiểu My bị lỡ đà không còn thối lui kịp, vội xoay người qua bên phải một vòng, rồi đá giắt ngang vào lưng đối phương.

Hai bên từ lúc mới ra tay đã xuất toàn võ học kỳ tuyệt trên võ lâm, cứ đón qua chưởng lại đánh nhau túi bụi.

Hoàng Thượng Chí đứng núp xem đến phải nhiều lần lè lưỡi khiếp phục, chàng thâm nhủ:

- Hai cô gái này thật đáng liệt vào hàng cao thủ cừu giết trên võ lâm rồi!

Trong lúc chàng ngẫm nghĩ đó, hai cô gái đã giao đấu hơn cả trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại.

Ngô Tiểu My hét lên một tiếng lanh lảnh, nhảy lùi ra, ngọc chưởng kỳ bí tuyệt cùng khoan vào rồi vạch ra rất lẹ một luồng Hồi Toàn Quái Phong cuốn sang đối phương rất dũng mãnh.

Vị Vong Nhân bị luồng gió kỳ lạ bao phủ ép đến, nhưng không còn thể diễn ra chiêu thức gì chống đỡ kịp, bất giác nàng buột miệng kêu:

- Hồi phong chưởng! Người...

Câu nói chưa dứt...

Bùng!

Một tiếng vang lên, thân hình Vị Vong Nhân chỉ lắc một cái, rồi đứng yên như thường.

Ngô Tiểu My đã dùng toàn lực bình sang đánh thế chưởng trúng chóc vào ngực của đối phương, dầu là cao thủ nhất đẳng đi nữa cũng phải bức gân, ngũ phủ đảo lộn rồi, nhưng đằng này Vị Vong Nhân chỉ lắc một cái thôi, không hề tỏ ra bị nội thương gì cả.

Ngô Tiểu My thật không ngờ cái công lực của đối phương lại thâm hậu như thế, kinh ngạc đến không còn tự chủ được, nên bất giác nín thở thối lui một bước.

Ngay trong lúc ấy, bàn tay ngọc của Vị Vong Nhân vung lên rồi đánh lẹ ra.

Bị phản kích thành linh, tay chân Ngô Tiểu My đều bối rối nhưng nhờ phản ứng tự nhiên, nàng nhấn nhẹ xuống đất nhảy trái qua một bên, nhưng vẫn trễ đi nửa bước, vai bên mặt vẫn bị gió cuồng quét trúng...

Tiểu My nhăn mặt chịu đau, nhưng vẫn phải hừ một tiếng, rồi thối lui ra xa bảy tám thước.

Hoàng Thượng Chí không lạ gì Vị Vong Nhân, người xuất thân trong Quĩ Bảo thì quái công không sợ chưởng chỉ của đối phương là một trong những tuyệt kỹ của Quĩ Bảo Chủ Nhân, vì thế nên Ngô Tiểu My không thể đả thương được Vị Vong Nhân.

Nhưng Ngô Tiểu My tại sao lại hủy mã?

Vị Vong Nhân tại sao lại phải giữ mờ, mà còn núp sau đó hồi lâu nữa?

Hoàng Thượng Chí suy nghĩ mãi vẫn không sao hiểu được.

Bí mật vẫn hoàn toàn bí mật!

Đã nhiều lần chàng toan xuất hiện nhưng lại nghĩ đến hai cô gái kia đều có lần cứu mạng mình, nếu xuất hiện thật là một điều rắc rối khó xử vô cùng nên chàng lại thôi.

Vị Vong Nhân đánh thương đối phương một chưởng, nhưng không theo đánh nữa, nàng chăm chăm nhìn đối phương hỏi:

- Hồi Phong Chưởng là võ công độc môn của Bất Lão Tiên Sinh, vậy người là người gì của ông ta?

Ngô Tiểu My thấy địch thủ nói trúng phóc võ công của mình nên bất thần đánh thót một cái song trên mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên đáp:

- Bất Lão Tiên Sinh là gia tổ phụ của ta!

Vị Vong Nhân ô một tiếng, nói:

- Té ra cô nương là tôn nữ của Bất Lão Tiên Sinh ư?

Ngô Tiểu My cũng chăm chú nhìn đối phương, đã không đáp mà còn hỏi vặn:

- Người là môn hạ của Quĩ Bảo Chủ Nhân?

Vị Vong Nhân sững sờ, nhưng lại cố giữ bình tĩnh, nàng không đáp câu hỏi mà giả lơ hỏi qua chuyện khác:

- Ngô cô nương thật có thù với Hoàng Thượng Chí?

Tiểu My lắc đầu nói:

- Không có!

Vị Vong Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Nếu vậy tại sao cô nương lại muốn hủy ngôi mộ của chàng?

Ngô Tiểu My nhú mày ấp úng:

- Việc này... Người muốn hỏi?

Vị Vong Nhân sắc mặt hơi biến đổi nói:

- Tôi không thể không hỏi rõ!

Ngô Tiểu My như hiểu được chuyện gì, nàng bước tới mấy bước rồi trầm tiếng nói:

- Người là Vị Vong Nhân của Hoàng Thượng Chí?

Vị Vong Nhân hé nụ cười buồn bã nói:

- Không sai! Người nói đúng đấy!

Hoàng Thượng Chí nghe thế thật dở khóc dở cười. Chàng không ngờ người ấy lại nhận là Vị Vong Nhân của mình, quả là một việc kỳ quái khó mà nghĩ ra được.

Dĩ nhiên chàng không biết Vị Vong Nhân tức là nghĩa đệ Đông Phương Huệ mà ngày ngày chàng hằng mong nhớ.

Ngô Tiểu My cất giọng, run run hỏi:

- Người đã kết hôn với chàng rồi?

Vị Vong Nhân thoáng thấy cử chỉ của Tiểu My đã hiểu gì rồi, nên lạnh lạnh nói:

- Ngô cô nương! Phải chăng cô rất yêu Hoàng Thượng Chí?

Ngô Tiểu My lại đỏ mặt lên, không thừa nhận mà cũng không phủ nhận.

Vị Vong Nhân đầu chịu để yên, lại hỏi tiếp:

- Cô nương đã im lặng tức là nhìn nhận.

Ngô Tiểu My chợt nói lớn:

- Không! Tôi rất ghét chàng!

Hoàng Thượng Chí khẽ lắc đầu, đối với Ngô Tiểu My thì chàng chưa bao giờ có ý nghĩ gì cả, hay nói đúng hơn là đối với bất cứ người đàn bà nào chàng cũng không bao giờ quan tâm đến vấn đề luyến ái, vì đối với chàng không có gì đáng ghét bằng đàn bà.

Vị Vong Nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Vì ghét chàng nên người định phá mộ của chàng? Như vậy thì...

Ngô Tiểu My cau mày hỏi:

- Trong ngôi mộ này, người có biết chắc có chàng ở trong đó không?

Vị Vong Nhân giật mình lùi lại một bước xa, gương đôi mắt “bự” nhìn Tiểu My, hỏi:

- Người nói sao?

Ngô Tiểu My lạnh lùng nói:

- Người đã biết chắc là Hoàng Thượng Chí chết rồi?

Vị Vong Nhân đáp không cần suy nghĩ:

- Dĩ nhiên!

Tiểu My hỏi:

- Chính người thấy tận mắt?

Vị Vong Nhân buồn buồn nói:

- Tôi tận tay chôn cất, đắp mộ, lập bia!

Hoàng Thượng Chí đang rình nghe, bỗng bị giật mình, vì ngôi mộ kia chính là nghĩa địa Đông Phương Huệ đã xây đắp, còn đề tên hắc hòi trên tấm bia đó, thế mà chẳng hiểu tại sao Vị Vong Nhân lại nói như vậy, không biết nàng có dụng ý gì?

Đang kia Ngô Tiểu My cười nhạt, nói:

- Trên tấm bia này có khắc tên của hai người, có lẽ đâu Tiểu Du Cái Đông Phương Huệ cũng do người chôn cất nữa sao?

Vị Vong Nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên nói:

- Tôi là Đông Phương Huệ!

Hoàng Thượng Chí nghe thế thiếu chút nữa đã kêu lên! Vị Vong Nhân lại tự nhận là Đông Phương Huệ điều làm cho chàng vừa kinh ngạc vừa tức cười, vì chàng tin rằng Đông Phương Huệ chẳng những là con trai mà còn là một Tiểu Du Cái nữa, so với dáng điệu, ăn mặc của Vị Vong Nhân thật một trời, một vực.

Chàng trở mắt nhìn ra chỗ hai người.

Ngô Tiểu My bật cười, nói:

- Người là Đông Phương Huệ?

Vị Vong Nhân gật đầu:

- Không sai!

Tiểu My vẫn giữ nụ cười chế nhạo trên môi, hỏi:

- Người là Tiểu Du Cái?

Vị Vong Nhân lại gật đầu:

- Không sai!

- Người là người hay quỷ?

Vị Vong Nhân gằn giọng:

- Dĩ nhiên là người!

Ngô Tiểu My nghiêm nét mặt hỏi:

- Là người sao người chỉ nói toàn chuyện ma quỷ?

Vị Vong Nhân thở một hơi dài buồn bã đáp:

- Bây giờ Hoàng Thượng Chí đã chết rồi, nên ta mới đem ẩn tình giấu kín tự bấy lâu nói cho người nghe, mục đích của ta lập bia để tên đó là muốn sau này khi trả thù cho chàng xong thì sẽ chết chung một mồ!

Hoàng Thượng Chí bốc giận, lòng thâm mắng Vị Vong Nhân:

- Hừ! Tại sao nàng lại bịa chuyện một cách láo khoét như vậy mà không ngượng miệng

Ngô Tiểu My cười rử rượi.

Vị Vong Nhân trợn mắt quát một tiếng, nói:

- Người nên nhả nhận một chút!

Ngô Tiểu My cắn môi, nhìn như xoi mói thấu tim gan của đối phương hỏi:

- Vị Vong Nhân! Đông Phương Huệ! Giữa hai tên ấy ta chẳng biết xưng hô thế nào. Lời nói của người, thật là quái lạ! Thật cái lối tình yêu thủy chung đến chết sống cùng nhau có thể nói là thượng cách thiên thần.

Vị Vong Nhân nói:

- Người cho ta là người nói dốt?

Ngô Tiểu My liền thoảng:

- Đâu dám! Ta chỉ tự hỏi lòng chẳng biết cái danh hiệu Tiểu Du Cái có hợp với sự thật của người không?

Vị Vong Nhân bực bội hỏi:

- Người muốn chứng thật?

Tiểu My gật đầu, môi mím nụ cười tinh quái nói:

- Dĩ nhiên rồi!

- Được! Ta để cho người xem!

Vị Vong Nhân xoay lưng lại dùng tay đeo mặt nạ và mang vào chiếc đầu tóc rối bời, rồi mới quay mình trở lại.

Ngô Tiểu My như bị trời trông, đứng sững, mắt trợn thao láo miệng há hốc mãi mà không nói được lời nào...

Hoàng Thượng Chí ẩn sau tảng đá, giật mình trôn trố nhìn, quả Vị Vong Nhân bây giờ là Tiểu Du Cái lem luốc...

Ai nói Vị Vong Nhân không phải là Tiểu Du Cái Đông Phương Huệ?

Đông Phương Huệ là một thiếu nữ ư?

Cả thân Hoàng Thượng Chí không lạnh mà muốn phát run, không còn tự chủ được nữa, chàng phải dựa người vào tảng đá mới đứng vững được...

Lòng chàng như cả sóng gió đại dương. Chàng không còn hiểu mình nữa, chẳng biết mình đang yêu hay đang ghét Đông Phương Huệ.

Khi Đông Phương Huệ bị Thanh Y Đại Vệ của Ảo Ma Cung vây đánh, nếu Hoàng Thượng Chí không cải dạng thành Bệnh Thần thì chàng và nàng đã được trùng phùng rồi...

Thượng Chí đưa tay dụi mắt tưởng mình ngủ mơ, nhưng sự thật trước mắt kia!

Vị Vong Nhân lấy tóc giả và mặt nạ ra, nói:

- Thế nào?

Ngô Tiểu My sau một hồi kinh ngạc, giờ đã lấy lại được bình tĩnh. Nàng lắc đầu đáp:

- Tôi vẫn không tin người!

Vị Vong Nhân gằn giọng:

- Tại sao?

Ngô Tiểu My liếc nhìn ngôi mộ Hoàng Thượng Chí, nói:

- Muốn biết ta sẽ quật mồ lên để...

Vị Vong Nhân kinh sợ cướp lời:

- Để làm gì?

Tiểu My đáp:

- Xem thử trong mả có người không?

Vị Vong Nhân ngơ ngác chẳng hiểu gì cả, đứng trầm ngâm một lúc rồi lẩm bẩm như tự nói cho chính mình nghe:

- Không thể có chuyện như vậy! Chính tay ta mai táng chàng mà!

Ngô Tiểu My thấy thần trí của đối phương không có vẻ gì dối trá, nằng nghiêm sắc mặt nói:

- Phải chăng là Đông Phương cô nương đã chôn lầm người?

Vị Vong Nhân người tự xưng là Đông Phương Huệ đáp:

- Không thể có sự lầm đó được.

- Như vậy ở thế gian này có đâu đến hai người Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí.

Vị Vong Nhân mặt mờ hỏi:

- Chả lẽ... người lại gặp thêm một người Hoàng Thượng Chí nữa sao?

Ngô Tiểu My gật đầu:

- Không sai! Hóa thân của chàng là Bệnh Thần!

Hoàng Thượng Chí như người trúng phải gió chỉ còn biết dựa khối thịt nặng nề chết lặng, những lời nói của đôi bên vẫn lọt vào tai chàng chẳng khác kim châm vào tim.

Ngoài kia Đông Phương Huệ nói:

- Bệnh Thần! Ta có gặp qua người ấy rồi, có lẽ không phải chàng!

Ngô Tiểu My nói rõ từng tiếng:

- Cũng như không ai ngờ Vị Vong Nhân là Tiểu Du Cái Đông Phương Huệ.

Vị Vong Nhân tròn xoe đôi mắt hỏi dồn:

- Chẳng lẽ chàng đã đổi dạng? Đã đổi tên rồi ư?

Ngô Tiểu My đáp gọn:

- Đúng!

Thân hình của Đông Phương Huệ giật một cái như bị kim chích hay bốc nhằm lửa, nằng cau mày nói:

- Không bao giờ có việc ấy! Chàng đã chết rồi, lại chính tôi chôn cất!

- Đông Phương Huệ cô nương có muốn chứng thật tận mắt không?

Vị Vong Nhân hốt hoảng nói:

- Người không được quật mả!

Ngô Tiểu My lắc đầu:

- Khỏi cần.

Vị Vong Nhân như người ở chín tầng mây mới rớt xuống ú ớ hỏi:

- Thế... chứng thật cái gì?

Ngô Tiểu My bí mật cười, rồi đột nhiên vẽ mặt lại biến thành dầu dàu, từ từ quay về nhìn phía Hoàng Thượng Chí đang núp nói:

- Hoàng thiếu hiệp có thể ra gặp mặt được không?

Hoàng Thượng Chí như một xác chết, lê đôi chân nặng nhọc, chầm chậm bước ra.

Một tiếng ré vang lên!

Đông Phương Huệ thối lui mấy bước...

Không! Không! Nàng không thể tin đó là một sự thật, người đã chết chôn cất đằng hoàng, không thể đội mộ sống lại được!

Nàng loạng choạng bước lui thêm mấy bước, mắt nhắm cứng, hai tay bịt lấy mặt, nàng không có cái can đảm nhìn thêm một lần nữa!

Hoàng Thượng Chí cũng đứng chết trân như pho tượng.

Đông Phương Huệ thét lên:

- Không! Đây không phải là thật! Không phải...

Hơi thở nàng dập dồn...

Ngô Tiểu My thở dài một tiếng, nói:

- Đông Phương cô nương! Nàng có chịu nghe ta kể một chuyện cổ tích không?

Đông Phương Huệ khẽ gật đầu, đôi mắt vẫn nhắm cứng, cả mình run bần bật.

Ngô Tiểu My buồn buồn nói:

- Có một võ lâm cao thủ rủ sa cơ bị địch bắt được, nhốt vào ngục kín chờ hôm sau đem ra hành quyết, nhưng người này nhờ đã luyện được Qui Túc Đại Pháp và do sự sắp đặt của người bí mật, chàng giả vờ chết, song ba ngày sau chàng lại sống trở lại...

Đông Phương Huệ mở mắt khan giọng hỏi:

- Người muốn nói là chàng?

Ngô Tiểu My nhẹ gật đầu:

- Không sai!

Đông Phương Huệ vẫn còn hoài nghi:

- Sao người biết rõ ràng như vậy?

Ngô Tiểu My đáp với giọng buồn buồn:

- Một thiếu nữ bịt mặt tự xưng là Hữu Tâm Nhân nói lại cho tôi nghe.

Đông Phương Huệ như mơ mới tỉnh, lẩm bẩm:

- Không! Ta không thể trách chàng, chàng đâu biết ta là...

Rồi đột nhiên nàng nhìn chăm chú vào Hoàng Thượng Chí kêu ré lên:

- Chí ca ca

Nàng chạy vụt đến...

Đông Phương Huệ định vô lấy Hoàng Thượng Chí nhưng thấy chàng cứ dờ người ra thế khiến nàng phải đứng khựng lại. Nàng nhớ rồi! Nghĩa huynh Hoàng Thượng Chí rất hận đàn bà! Tim nàng như bị một nhát búa vô hình... rạn nứt! Nước mắt tự nhiên ướt vòng đôi mi, lăn dài xuống hai gò má...

Đông Phương Huệ đau đớn nói:

- Chí ca ca! Khi chúng ta kết nghĩa, anh đã nói là gặp bất cứ hoàn cảnh nào cũng không bao giờ bỏ rơi em mà!...

Thần trí của Hoàng Thượng Chí từ từ trở lại, chàng xúc động nói:

- Phải đấy Huệ đệ!

Đông Phương Huệ sụt sùi:

- Anh vẫn gọi... em là Huệ đệ sao?

Chàng sửng sốt ấp úng:

- Việc này... việc này... Không có hại gì!

Đông Phương Huệ nhẹ lắc đầu:

- Không! Danh không chính, ngôn không thuận...

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác đáp:

- Anh em kết nghĩa kim lan, gọi thế danh vẫn chính ngôn vẫn thuận chứ?

Đông Phương Huệ nói qua nước mắt:

- Nhưng... nhưng em là gái!

Hoàng Thượng Chí gật đầu:

- Vâng! Thì em là gái chứ sao!

Đông Phương Huệ lo lắng hỏi:

- Anh có hận em không?

Thượng Chí lắc đầu, nói:

- Sao anh lại phải hận em?

Đông Phương Huệ ngập ngừng một chút, nói:

- Anh đã từng nói qua là anh hận nhất đàn bà!

Hoàng Thượng Chí nói ngập ngừng:

- Không! Em... Em thì ngoài vòng!

Đông Phương Huệ tưởng mình nghe lầm thấy sai vội đưa tay gạt nước mắt, trở mắt đen lay láy nhìn sát vào Hoàng Thượng Chí, nhỏ giọng hỏi:

- Chí ca! Anh không hận em chứ?

Thượng Chí dịu dàng đáp:

- Anh không có lý do phải hận em!

Đôi mắt của Phương Huệ như sáng thêm, nàng buông lỏng một câu:

- Nếu vậy thì anh yêu em...

Hoàng Thượng Chí thấy một cảm giác là lạ chạy rần rật khắp người, mặt chàng đỏ ửng, im lặng một lúc, rồi nói:

- Phải đấy! Anh yêu em như tình anh em ruột thịt!

Đông Phương Huệ dần dần trở nên tươi vui, âu yếm nhìn Thượng Chí nói:

- Chí ca! Đây giống như một cơn mộng ly kỳ phải không?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Vâng!

Đông Phương Huệ mỉm cười mà đôi mi vẫn còn đầm nước mắt:

- Anh có thích em là một cô gái chẳng?

Hoàng Thượng Chí đáp tránh:

- Việc đó... Không có gì khác biệt!

Đứng lặng đàng kia...

Ngô Tiểu My lòng đầy đau xót, nàng muốn khóc cho vơi niềm đau khổ, nhưng trước hai người kia nàng không làm sao để bộc lộ lòng ẩn của mình! Người nàng thầm yêu trộm nhớ đã có người đến trước đoạt mất rồi!

Buồn khổ, tủi hờn cho số kiếp!

Ngô Tiểu My lặng lẽ bỏ đi!

Nàng, lòng nhủ lòng:

- Không! Mục đích của ta là đi báo thù cho phụ thân! Phải! Ta đi để quên lãng nỗi hoài nhớ!

Thế rồi nàng nhắm hướng Liên Hoàn Thao của Thiên Tề Giáo đi thẳng.

Đằng này vì bạn nói chuyện nên Hoàng Thượng Chí và Đông Phương Huệ không hay biết gì cả.

Đông Phương Huệ nhìn Hoàng Thượng Chí bằng đôi mắt khẩn cầu nói:

- Chí ca! Anh không thể dối lời xưng hô sao?

Hoàng Thượng Chí hơi cau mày nói:

- Vâng! Anh gọi em bằng Huệ muội!

Đông Phương Huệ lâng lâng vui sướng, nghĩ lại ý niệm báo thù cho nghĩa huynh mà đi tự vận ngay lúc chàng mới chết... Bất giác nàng rung mình...

Chợt Hoàng Thượng Chí nói:

- Huệ muội! Em là người trong Quỷ Bảo?

Đông Phương Huệ biến sắc nói:

- Phải! Điều này... Điều này có gì trở ngại chẳng?

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Quỷ Bảo Chủ Nhân là người gì của em?

Đông Phương Huệ như sức nhớ lại một việc gì, nét mặt nàng chợt biến, nàng lui ra một bước lớn tiếng nói:

- Chí ca, cần gì anh phải hỏi đến chuyện đó?

Hoàng Thượng Chí nghiêm giọng đáp:

- Không! Anh cần phải biết!

- o O o -